JOAN BARCELONA

LA MOTO NÚMERO 13

Farsa en un acte

BIBLIOTECA POPULAR «L'ÀNIMA»
BARCELONA
1924

Biblioteca Popular L'ÁNIMA

publicarà obres teatrals, novel·les, etc., escrites sempre en català, i prescindint en absolut de tota mena de partidismes.

Els autors novells—per tal d'ajudar els quals aquesta Biblioteca és fundada—trobaran sempre en aquestes pàgines fraternal acolliment, amb tal que llurs obres sian correctes i interessants.

En resúm, un petit-gran esforç que amb la nostra voluntat i l'apoi del públic—prou demostrat amb l'èxit assolit en la venda dels dos números—faran que el portém fins a la fi.

Tenim en progecte l'encuadernació dels deu primers volums, de manera bonica i econòmica.

Fins ara, la

Biblioteca Popular L'ÁNIMA

ha publicat els següents volums:

N.º 1. — SACRIFICI. Idil·l en un acte, d'En Lluís Aymamí Baudina.

N.º 2. — EL SECRET. Diàleg dramàtic en un acte, d'En Josep Cornudella Cabré.

N.º 3.—La Moto N.º 13, farça en un acte d'en Joan Barcelona.

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Aragó, 361, 3.r 1.a

BARCELONA

Diposit: GALERIES LAIETANES

GRANVIA, 613

LA MOTO N.º 13

A En Josep Claramunt, notable comediògraf i actor-director del «Teatre de la Comèdia Catalana» — el més català dels Teatres Nostrats, — i qui amb una continuitat i entusiasmes mai vistos dóna a coneixer a tants autors novells de la nostra terra.

Amb la més desinteresada admiració

JOAN BARCELONA

IMP. OMEGA - AMPLE, 53 - BARCELONA

JOAN BARCELONA

LA MOTO NÚMERO 13

Farsa en un acte

BIBLIOTECA POPULAR «L'ÁNIMA»
BARCELONA
1924

PERSONATGES

Andreu	21 anys
L'Avia de la Catarina . .	70 »
Catarina	17 »
Joan	55 »

L'acció en un bosc del Vallès, prop del Montseny.

Dreta i esquerra les de l'actor.

Epoca actual.

Estrenada amb gran èxit en el Teatre de la Comèdia la tarda del 3 de gener de 1924 sota el següent

REPARTIMENT

Andreu . . .	Sr. Trull
Avia	Sra. Guart
Catarina . . .	Sta. Monasterio
Joan	Sr. Dominguez

Direcció: J. Claramunt — Primera actriu: Marta Cazorla.

ACTE UNIC

L'acció es desenrotlla en un bosc del Vallès, prop del Montseny; està travessat per la carretera que condueix a la masia de L'AVIA, situada a un centenar de metres en direcció a la dreta; tocant al camí, hi ha un banc de jardí; pel fons se suposa que passa la carretera que condueix a la Capital de Catalunya; etc., etc. A les onze d'un assoleiat matí de començaments de novembre.

En alçar-se la cortina, les esquelles d'un remat boví es deixen sentir en la llunyania i Catarina, un xic nerviosa, es passeja amunt i avall de la carretera. Catarina, porta pantalons i botes de montar i, a la mà un barret d'ales amples: tota aquesta vestimenta li vé baldera, com deixada que és. Només porta a la mida una blanquíssima brusa de seda. Damunt el banc hi ha un braçal i tres paquets de puntes de Paris. De seguida entra Joan amb el trajo que es va casar (que deu fer uns trenta anys), i amb unes botes que li fan mal. Però es pensa que fa goig, que sembla un veritable senyor...

CATARINA i JOAN

ESCENA I

Catarina   Oh, quin goig fa el masover de l'àvia! sembles un
Joan   «gentleman»! Ja, ja!
Catarina   «Gent...», què?
Joan   «Gentleman»: un home... elegantíssim!
Catarina   Vols dir, Catarina?
Joan   Sí. *(Misteriosament)*: Suposo que no t'ha vist sor-
Catarina   tir l'àvia, ni ningú!
Joan   *(Naturalíssim)* Ningú... només la dona!

Catarina	La meva Jida?
Joan	Si però s'ha empassat que anava a ofici de deu, al poble.
Catarina	Ara, doncs, ja puc donar-te l'encàrrec. Només et tens de posar aquest braçal, que vol ser de comissari de carrera de «Moto Club», així; d'escampar aquest tres paquets de puntes de París pels doscents metres de carretera nostra, que enllaça amb la de Breda a Granollers; i esperar a l'esmentat encreuament que s'apropi LA MOTO NÚMERO 13, que avui porta «saide», per signar-li que passi per aquesta... Eh quin encàrrec més senzill? De lo demés, me n'encarego jo...
Joan	I... què és el demés?
Catarina	T'ho diré, perquè tu ets un pagés... cavaller! Doncs és el cas... (*pauseta*) que ara no sé com començar, Joan...!
Joan	Si'm fessis un xic d'història potser...
Catarina	Es veritat! Escolta, doncs: Un matí del passat maig, a Barcelona, vaig enriurem «perquè sí» d'un xicot que se'm volia declarar... i m'agradava. El vaig veure per segon cop a les carreres de motos corregudes aquest Tardor a l'Autodrom hi voltaven divuit corredors, però, jo només vaig saber veure... la moto numero 13!
Joan	I amb semblant numero va guanyar...?
Catarina	No; Joan, com avui, tampoc acabarà la volta del «Moto Club»... perquè també li ha tocat el mateix fatidic 13! D'aquí un quart d'hora passarà pel camí «ral»... (*Joan guaita l'hora del seu rellotge*).
Joan	I és necessari desviar-lo al nostre particular, oi?
Catarina	Si per poder parlar novament amb ell...! per una gran casualitat!
Joan	Però a l'adonar-se que aquesta ruta no passa de la masia, girarà en rodó...
Catarina	Joan, creus que amb trescentes puntes de París

encara no n'hi han prous per reventar un neumàtic, que el detindrà almenys una hora?

Joan — Ja ja, ja! les ingènues de ciutat són doble aixerides que les moces que ho són més del poble!

Catarina — *(capficada)* Tinc por que no'm reconegui, amb aquest vestidot...

Joan — Et tenies d'haver posat ben mudada.

Catarina — Mai! No vull que s'enamori del meu trajo, sinó de mi mateixa!

Joan — L'estimes molt?

Catarina — Bojament!

Joan — Es bon xicot, almenys?

Catarina — Quan dic que n'estic bojament enamorada... Didot, em faràs els encàrrecs?

Joan — Que vols que no faci per la meva segona filleta?

Catarina — Mercès! Si capturo el... la moto número 13 et faré un petó!

Joan — Un petó? Ja és peix al cove, doncs...!

Catarina — Fins després, senyor comissari!

Joan — Em deu un petó, SENYORA CATARINA! *Aquesta encara riu més que Joan (Se'n va per l'esquerra. Pauseta. Entra àvia per la dreta. S'apoia amb un bastó. Porta ulleres. Abraça i besa joiosament a Catarina).*

ESCENA II

CATARINA i AVIA

Avia — Gràcies a Déu que caço a la meva neboda! Catarina!...

Catarina — Avia!

Avia — Catarina meva!

Catarina — Com estem?

Avia — No volent-me fer vella, però... Vas arribar a les vuit d'ahir vespre —quan jo ja dormia com les gallines—i sola des de Barcelona; eh?

Catarina — No, àvia: amb el meu «Salsom»!

Avia — No sé pas com els teus pares t'ho permeten...!

Catarina — Ahir també em vaig escapar!

Avia — I sense anunciar-los-hi on anaves?

Catarina — Això, no: a Granollers vaig telefonar a la mamà, dient-li que no m'esperés a sopar, perquè em dirigia a fer companyia a la meva àvia, la pubilla que té més caballs i vaques del Monseny! Ja, ja!

Avia — Quin cap de pardalets!

Catarina — Jo cap de pardalets? *(Aixugant-se el front amb un mocadoret de seda).*

Avia — On t'has ficat aquest mati, que fa dues hores que et cerco?

(*S'asseuen*).

Catarina — M'he llevat amb el sol. He entrat a la teva cambra, i dormies com un angelet... de setanta anys! M'he acontentat en fer-te un petó, no tan fort com aquest.

Avia — Però amb el trajo del teu pare on has anat?

Catarina — A ensellar «El selvatge»!

Avia — El caball de nom i de fets, i que els vint moços de la masia no gosen desfermar de les quadres? *(Aixecant-se ràpida).*

Catarina — Ja, ja, ja! Però si aquella fera és un xai! L'he montat...

Avia — I no ha provat de llençar-te, vailet endimoniat?

Catarina — Cent cops. Fins s'ha desbocat!

Avia — Verge santa!...

Catarina — Allavors, l'ha fet pujar pel dret la muntanya del Roure, fustejant-lo i clavant-li els esperons amb tota l'ànima. Cent metres abans d'arribar al cim, «El Selvatge ja havia caigut de genolls en terra, com demanant perdó per la seva innocent entremaliadura! Ja, ja!

Avia — Ets resolta i temerària!

Catarina — Que m'he divertit!... Ja, ja, ja!

Avia — Quan eres petita, almenys, t'acontentaves en agafar els nius de les copes dels arbres!

Catarina — Per què tot no t'ho prens rient, com jo, àvia?

Avia — Ets mig ciutadana i mig...! doble selvatge!

Catarina — Donem al camp lo que sigui del camp, i a la ciutat! lo que sigui de la ciutat! (*amb les mans a les butxaques dels pantalons*).

Avia — Qualsevol que et veiés amb aquest vestidot, no es creuria que ets la nena bonica, rica i mimada que aquesta Tardor s'ha vist de llarg; que va a l'Autòdrom, a El Liceu, i practica hàbilment el tennis, vela, caça, natació, esports d'hivern...!

Catarina — *(Un xic trista)*. Tens raó, àvia; però odio una miqueta aquell ambient de disciplina: s'ha de mentir descaradament, mudar-se de vestit quatre cops al dia, empassar-se, les rialles quan una sent picarols per dins, com si anès en tartana... Tot això, dos mesos seguits. no ho puc soportar. Em vindria la malaltia sempre de moda de les dones: la neurastènia! (*Amb la seva alegria i rialles naturals*:) Allavors, és quan vinc aquí dalt—com féu ahir,—on hi ha aire i llum que no malmeten els pulmons i la vista, on tinc llibertat per fer de senyoreta, de pagesa o de vaquera!... Avia, que soc feliç al teu costat!

Avia — Perquè et prens una autonomia més gran que l'independència mateixa! Però, temo que, prop meu, fins t'oblidaries de les labors, del francès, del piano...

Catarina — Només són passatemps de solteres: les casades ja'n tenen d'altres!... *(signant l'alçada de criatures de menys de sis anyets)*.

Avia — Mes... tu encara no estàs casada!

Catarina — Ni he tingut mai xicot!...

Avia — De veres?

Catarina — Tan cert com el bedellet que ha nascut aquesta nit!

Avia	I pretendent...?
Catarina	(*Sospirant sentimentalment*). Els xicots rics no pensen seguit amb la dona per portar a l'altar, sinò... amb la moto: resulta més econòmica de mantenir! (*Rient de bell nou*). Això no vol dir que el millor dia m'enamori com una col·legial·la de divuit anys i...
Avia	La dona de seny... i només en té disset!
Catarina	Però tú, com et recordes que has sigut jove i estimat, no'n tens gaires més, d'anys, àvia! Parlem com dues pensionistes dels somni del «nostre» xicot ideal? Avia, què és el primer amor?...
Avia	El primer amor...! Oh, és molt difícil de contar, però ho probaré... El primer amor és l'heroi de tots els nostres romanticismes i bogeries; al primer amor a totes hores s'està a punt de fer-li l'ullet... sobre tot amb uns ulls pícaros i riallers com els teus, burlan la severitat dels papàs i aprofitant les bacaines de les àvies el primer amor equival a un decret de mort de fins les nines més costosses...
Catarina	A mi, les pepes mai m'han agradat!...
Avia	Prou que ho saben les rates dels cellers!...
Catarina	—...però no fora obstacle perquè no carbassagés a un fabricant de nines! Ja, ja, ja!
Avia	I jo esgargamellat-me en contar-te el que era el primer amor...! (*Catarina continua rient*). Vés a passeig! Val més que anem a esmorzar, eh?
Catarina	Sí, són les deu! (*Consultant el rellotge-braçalet. Maliciosa*)... Em donaràs bolets?
Avia	No crec que a la cuina n'hi hagin. Si et venen de gust, cullate'n... Començaré a passar. .
Catarina	Sí, sí!... (*Vivament*).
Avia	Ah! suposo que em faràs companyia una bella temporada.
Catarina	No ho sé! Abans de mig dia, hauré decidit una

cosa o altra o res! *(Desapareixent per la dreta, precedida per l'àvia).*

ESCENA III

ANDREU

(Se sent l'explosió d'un neumàtic, dins. Pauseta. Apareix Andreu per l'esquerra, arrosegant fadigosament un «saide» espatllat i amb un neumàtic reventat. L'Andreu va vestit de motorista; porta una gorra de cop de cuiro i un nombre «13» enganxat a l'esquena; va completament cobert de fang. No gaire trist i assentat al silli, exclama):

Andreu A l'espatllar-se el motor, només em faltava que esclatés aquest neumàtic! Adéu prova del «Moto Club»! Adéu el tan sospirat darrer premi!; fins l'any vinent, si Déu... i la moto volen! (*Redreçant-se*). Renoi, quina noia tan graciosa s'apropa! Sembla que burxi amb un bastonet les mates: déu cercar bolets o cargols! Ja que he perdut la carrera, probaré de conquistar el seu cor! Encara no m'ha vist! Aprofitem l'ocasió, Andreu...!

(*Mentres volca el «saide« en direcció a l'esquerra i s'ajeu, bocaterrosa i tranquilament, a dos metres d'ell, fent l'«accidentat»*).

Andreu D'aquí dos minuts, conquistada: Posaré en pràctica el «truc» que tants triomfs amorosos m'ha fet obtindre, anomenat «sistema humanitari». (*Gemejant de sopte*:) Ai, quina caiguda. M'he trencat un peu! (*Escolta si ella s'apropa.*) Com un peu, dos; com dos..., ¡ai!

(*Dissimula desmaiat. Per la dreta entra Catarina, cercant bolets amb un bastonet. Al veura-la. Andreu es posa content; Catarina darrera els bo-*

lets, no s'ha fixat amb ell, va per anar-se'n. Abans que això succeeixi, Andreu allarga un braç, entropeçant Catarina amb el «desgraciat» motorista i tenint un regular esglai, el qual l'obliga una bella estona a estar «atolondrada»).

ESCENA IV

ANDREU i CATARINA

Catarina — Eh? Un home...? Es un motorista que ha sigut llençat per la màquina! Es clar devia anar a vuitanta!... Vaig a avissar els de casa. No, no; ja que he estudiat per infermera vull aprofitar l'ocasió... (*Ajaçant-lo al banc*). Que pesa! Ni que fés el mort...! Vaig a mullar el mocadoret al rec... No és d'aigua timolada però...

Andreu — (*Apart:*) Però quina olor tan encisadora fa!

Catarina — Ja ha mogut els llavis! Avui els de casa potser es convenceran que la Catarina és una infermera sencera.

Andreu — (*Apart encisat*). Catarina!...

Catarina — Oh, comença a respirar! (*Ja sense gens d'inquietut*). Es estrany que no s'hagi rascat ni les mans! Sembla simpàtic i macot... (*Treient-li un moment el casc*). Oh, quin cabell tan riçat! Malaguanyat per un homenot! De bona gana li robaria si tingués unes estisores a mà. Es tan sedós com la llana d'un be!...

Andreu — (*Apart*). aquesta damisel·la ignora que l'estar desmaiat també cansa!

Catarina — Es el meu «murri» ideal, si no vestís tan a la moda com en «Charlot», que fa deu anyets que porta el mateix vestit! Ep! Si no enraones d'aquí deu segons, vaig a cercar l'àvia... Un, dos, tres. quatre, cinc, sis, set, vuit, nou...

Andreu — Mamà!...

Catarina	Sembla que escoltés!...
Andreu	Mamà! On estic? Respon! (*Amanyagant-la.*)
Catarina	Assèntat en un banc.
Andreu	Qui és vostè? (*Vivament. Catarina aixecant-se*).
Catarina	Una infermera que una vegada cuidà quatre malalts, i al cap de vuit dies ja eren tots al canyet!
Andreu	Eh?
Catarina	Pobrets gossets meus!...
Andreu	Ah! (*Queixant-se de sopte*). Ai, quin mal em fa el peu... si, si!... els peus!
Catarina	Esperi's doncs!
Andreu	On va?
Catarina	A avisar a la meva àvia que vingui perquè...
Andreu	No cal; ja puc caminar. (*Aixecant-se ràpid*).
Catarina	Coixejant.
Andreu	Però ja no'm fan mal!...
Catarina	Quan vostè ho assegura... (*Pausete.*)
Andreu	Permeterà que el «meu» cosí em presenti?
Catarina	Ha vingut al «saide»? (*Alarmadissima*).
Andreu	(*Es treu el casc; es posa gorra i ulleres negres*). El meu cosí germà Andreu Jaumeandreu...
Catarina	Original cap-i-cua!
Andreu	Es un «sporman» infatigable i un gran treballador a estones perdudes. (*Com abans de trasformar-se en picardia*). Senyora...
Catarina	Senyoreta!...
Andreu	Senyoreta, deixi'l dir, al meu cosí, que sempre està de broma!... De què riu...?
Catarina	De la seva original presentació.
Andreu	El quedar í parlar bé diuen que no costa una tonteria.
Catarina	Es cert com jo no tinc cap cosina. Em presentaré encara que no ho estic gens, jo mateixa... Magdalena Vidal.
Andreu	Quan tingui les mans presentables, tindré molt

gust en estrenye-les-hi... fortament. (*Un bon troç sorprès*).

Catarina — Vostè és molt amable... i net! (*Vivament*). Escolti: qui ha sigut que m'ha presentat el seu cosí?...

Andreu — Oh, ningú! Ell és prou poca- vergonya per presentar-se sol!

Catarina — Es cert! (*Rient com ell mateix*).

Andreu — En canvi, com podria pagar jo els seus serveis sanitaris?

Catarina — Això és un dispensari gratuit.

Andreu — Parlo seriosament!

Catarina — Doncs... en primer lloc, ja que li fa tant de goig, quedant-se la «gassa» que l'ha curat; el mocadoret.

Andreu — Oh, grans mercès!...

Catarina — I en segon lloc, contant-me com s'ha ferit...

Andreu — Amb molt de gust! (*Maliciós. Amb tó melodramàtic*). Venia de Granollers amb molt de retràs, en la volta del «Moto Club» d'avui. La carretera estava coberta de fang, però jo «caminava» a noranta per hora... A dos cents metres d'aquí, un comissari m'ha signat que seguís per aquesta carretera, de segur per estar intransitable la primera. Al ser a aquell arbre, se'm para el motor, al mateix temps que dues puntes de París em reventen el neumàtic. Freno en sec. Amb el fang faig una caiguda aparatosa, crido quatre ¡ais!.,.. i quedo desmaiat! — Vostè, que m'haurà sentit, ha corregut cap a mi... i m'ha tornat al paradís terrenal!

Catarina — N'hi havia per matar-se. (*Es miren i es planten a riure*). Així... no podrà fer la volta; veritat?

Andreu — No, perquè ja l'he fet.

Catarina — Què diu?...

Andreu — La volta del «Club», no; però dos cops la del «saide»!

Catarina Dos? la primera també ha sigut tan forta?...

Andreu Molt més! Figuri's que he deixat el company a la carretera, completament obert!...

Catarina Eh? no se li tornen les galtes roges, al contar-ho? (*Enutjadíssima*).

Andreu Sí, però com les porto brutes...

Catarina I ha abandonat l'amic sense cap auxili i...?

Andreu Per força: no soc metge ni capellà!

Catarina Com se deia...?

Andreu No'l coneixia!...

Catarina Com...?

Andreu Perquè el meu company era un sofert sac de sorra! Ja, ja, ja!

Catarina Quin cap de pardalets! (*Tornant el qualificatiu de l'àvia, rient*).

Andreu Ja cap conegut vol acompanyar-me, perquè volco un dia sí i l'altre... dues vegades!

Catarina Pobreta futura sogra seva, el jorn que no la pugui veure, que serà l'endemà del casament!

Andreu El dia abans!

Catarina Malgasta bon humor, a pesar d'haver perdut la carrera!

Andreu (*Després de mostrar-li el número «13»*). Endemés, el papà ja m'havia assegurat que mai acabaria cap carrera. He començat la de medicina, la d'advocat, la de motos a l'Autòdrom, la d'enginyier... i totes les he acabat com la d'aquest matí! (*Pauseta*).

Catarina I còm l'ha acabada, la carrera d'avui?

Andreu Enamorat...!

Catarina Què diu ara? (*Fent gest de retirar-se*).

Andreu Enamorat d'aquestes botes del seu masover; enamorat d'aquests pantalons comprats als Encants...

Catarina Que són del meu papà...!

Andreu Ni que siguin de la seva àvia!... Enamorat d'áquesta brusa parisienca...; però de lo que es-

tic més enamorat d'aquest trajo és... Veiam si ho endevina!

Catarina — Què sé jo!

Andreu — Doncs d'aquesta Venus de Milo...!

Catarina — Oh, oh!

Andreu — Quina enveja li deu tindre per asemblar-se a ella, i, endemés, per poder-se fer la manicura i lluïr els models de Paris!

Catarina — Encara menteix més que els miralls a les dones. o les dones als miralls!... (*Ràpidament*). Vaja, prou! Si no calla, com ja he complert amb el meu deure humanitari, marxo.

Andreu — I si callo i no s'en va, com enraonarem?

Catarina — Es veritat que no pot ésser! Continui enraonant... d'altres coses!

(*Li diu rient maliciosament. S'asseuen quasi de costat, en un extrem del banc. A cada paraula Andreu s'apropa més a Catarina, obligant-la a «caminar» fins a l'estrem oposat de l'esmentat banc. Mentrestant, Catarina escriu a terra, amb el bastonet*).

Andreu — Està nerviosa..., Mag... Magdalena...

Catarina — Ai, no: cerco bolets!

Andreu — N'és terra?

Catarina — Ui!...

Andreu — Però, se'n troben amb una canyeta?

Catarina — Si; vosté fins ne trobaria amb els dits sols! (*Irònica*).

Andreu — I ca!

Catarina — Li aseguro que sí; sent?

Andreu — I jo, que no!

Catarina — Acosti's un xic més, sord, i...

Andreu — Il·lusions!

Catarina — (*Aixecant-se*). Vaja: il·lusions... que li amanyagui una galta! No creu que l'altra es corsecaria d'enveja?

	Quina fatxa faria, poc seny!
Andreu	Ja tinc tots els caixals del seny...
Catarina	A darreries de setembre també hi han bolets; però són igual com si no haguéssin sortit: només serveixen per fer «mal»!
Andreu	Es a dir, soc una criatura...?
Catarina	Que encara porta gorra de cop! Ja, ja, ja!
Andreu	Es cert! (*Treient-se el casc d'una revolada*).
Catarina	Quant jo dic una cosa...
Andreu	Sempre té raó, eh?
Catarina	Sempre!
Andreu	Doncs, quan jo dic a una damisel·la «T'estimo»!...
Catarina	Fa una planxa! Estic promesa!...
Andreu	No'm fa pas la cara!
Catarina	Quina cara fan les noies promesses?
Andreu	De satisfacció, de qui ha acabat una carrera de desfullar margarides: «soltera... casada...» —Ah! Vostè té molts pretendents...?
Catarina	Oh, moltíssims!...
Andreu	N'estic joiós: primer, perquè quan sentin els meus passos fugiran com un remat d'ovelles que es pensa que s'apropa l'animal del gos... quan corre a bordar al seu amor; segon, perquè les lletges són les que no tenen pretendents, si aquelles no poden empaperar el pis de nuvis amb bitllets... que no sien alemanys! Vostè és una doneta deliciosa... i jo un enamorat d'un gust exquisit!
Catarina	I d'un caràcter tarambana encara més exquisit! (*Rient de gust*).
Andreu	Com me sembla que només veu les qualitats en els demés, deu tindre raó. Mercès! Una pregunta indiscreta: quants pretendents han gastat l'acera de casa seva?
Catarina	Que és creu que soc d'aquelles noies que es passen la vida a la tribuna?
Andreu	Així, a vostè no li plau brodar darrera els vidres?

Catarina De cap manera! Trobo més higènic fer el mandra al balcó!

Andreu La seva sinceritat i ingenuïtat m'encisen!... Però quin és o ha sigut el més constant dels seus pretendents?

Catarina Que sé jo!

Andreu No podria precisar-lo una mica més?

Catarina Ja, ja, ja!

Andreu On el va conèixer? Com era? vestia «chic»? Li envià molts pomells de flors? Quantes capses «Nelia» li va comprar? Quans «Petons» li va regalar? Era gaire xerraire? Quan...

Catarina Quan pensa dedicar-se a arrencar caixals a la Reforma?

Andreu Contesti'm a les preguntes fetes... i per fer! (*Es posa el casc*).

Catarina Escolti, doncs?

Andreu Tot jo soc orelles!

Catarina Això ja ho sé; però; amb la gorra de cop posada, ho dissimula del tot! Era un matí de Primavera i em dirigia al «Polo» amb tramvia. A la poca estona d'anar-hi, va pujar un jovenet... el·legant... (*Andreu vol parlar de totes passades, però ella no li permet...*) Aviat em dirigí mirades de simpatia. I jo somrigué més d'una vegada i de dotze; més tard, baixà a la porta del «Polo, i ell al darrera, junt al meu «Lulú»; vaig esclatar a riure i el galant no sé que's degué pensar, perquè em va dir: «No sigui vergonyosa... Figuri's que ja fa un quart que l'estimo!... Per què mira sempre a terra?» Jo li respongué: Perquè em fa molta gràcia una declaració d'amor portant el conquistador la lliga-cama dreta al garró!» Ja, ja, ja! Encara deu córrer...

Andreu No, no... perquè el «meu cosí» tampoc acaba mai cap carrera!...

Catarina — Què? Vostè és el protagonista de l'anècdota...? (*Comedianta*).

Andreu — I vostè la doneta que, desesperat no trobava enlloc, i per la qual he volcat vint cops per casualitat amb l'intent de suicidar-me?

Catarina — Vostè és el de la lliga-cama? Ja, ja, ja!

Andreu — Li prometo...

Catarina — Bé està prou de broma!

Andreu — Li vaig a ensenyar...

Catarina — Ai, no, que només he vist cames de nois als banys!...

Andreu — Es groga i vermella...

Catarina — Ja'l crec, ja'l crec! (*D'esquena, però mirant-lo de reull. Pausa*).

Andreu — Que és estrany que no'ns haguéssim reconegut de seguida!

Catarina — Gens: el vestit de camp ens fa semblar una obra en rústega, i el de ciutat, encuadernada... (*Pauseta*).

Andreu — ...Magdalena, vol ser la meva promesa?

Catarina — (*Arronçant les espatlles rient*). M'he descuidat el cor a la butxaca del «meu» vestit!

Andreu — I d'aquí un mes ens casarem...!

Catarina — Què? (*Bo i rient*).

Andreu — El sant matrimoni és una cosa que s'ha de realitzar abans que comencin a «funcionar» els caixals del seny; d'aquesta manera, si un hom l'esguerra, sempre li queda el consol d'exclamar: «Les calaverades de la joventut es paguen tota la vida!» Ja, ja, ja! Mag... Magdalena ara tinc un pes a aquí...

Catarina — Mal de cor?...

Andreu — No, un secret... Em perdona, «Catarina»?...

Catarina — Catarina?

Andreu — El... el meu desmai ha sigut una farsa per poder parlar amb vostè!...

Catarina — Pensant-se que era una altra noia. (*Enutjada*).

Andreu — I vostè, que jo no era el de la lliga-cama!

Catarina (*Asserenant-se en sec*). Es veritat! Però mentrestant, patia per la seva vida..

Andreu I jo escoltava dels seus llavis que tenia el cabell riçat...

Catarina No és gens correcte, vaja!...

Andreu Com tampoc aquell «miquel» de Sarrià; però jo m'he venjat... estimant-te cada jorn més i més! (*Triomfal*). Els homes som molt més aixerits que les dones!

Catarina Mira nen, encara no hem passat per l'altar per cantar victòria... i fer petons!

Andreu Només un...

Catarina Amb una condició: com vosaltres sou més llestos, em dones cinquanta metres de ventatge. . i veiam qui arriba primer a aquell arbre!

Andreu Acceptada!

Catarina Mentrestant, et neteges la «cara» perquè no deixi... fang! Vinga?

Andreu A les tres!

(*Catarina arrenca el número 13 de l'esquena d'ell i, rient entremaliadament, surt feta una fletxa*).

Andreu Com corre! Puc vindre, oi?

Catarina No encara! (*Des de dins*).

Andreu Ara?

Catarina Si... (*Des de dins. Catarina se la sent riure esbojarradament.*)

ESCENA V

ANDREU i JOAN

(*Andreu arrenca a còrrer: però, al cap d'un metre, es para en sec, tot enfadat*).

Andreu Si, ara que s'ha tancat a la masia! Aquesta moceta es perd de vista... i jo potser m'he deixat enredar més fàcilment que un xino... ximple! (*Pau-*

seta). Me sembla que les dones són molt més aixerides que nosaltres! Oh! Ara des d'un balcó, rient com una boja, em fa ganyotes, pam i pipa... Prou! M'en vaig a facturar aquesta maleïda moto tretze... No puc, no puc! Catarina és la dona que s'ha burlat «més de mi... però com l'estimo!... (*Cau en escena una pedra, embolicada amb una carta. Andreu té un esglai. Obra la lletra i llegeix lo següent*):

Andreu — Exm. Sr. propietari de la moto de la pega: Té molta raó: els homes són més aixerits; però vostè avui també ha quedat en ridícul... quan el masover Joan, amb un braçal, que semblava del «Moto Club», l'ha desviat per la carretera de casa, que està completament sembrada de puntes de París... (*De tornada de la seva missió, Joan travessa l'escena, cantant i portant encara el falç braçal... per oblit*).

Joan — Bon dia, senyoret! Fa fred, oi? (*Fregant-se les mans ironicament*)

Andreu — (*El guaita amb odi com desapareix; continua la lectura*). ...Quan amb el «truc» d'ajacar-se tranquilament ha volgut mofar-se d'una damisel·la que no es considera lletja... (*No vol continuar llegint*). Magdalena. (*Arrencant-se els cabells*). Al tercer cop, «calvo»! (*L'àvia i Na Catarina entren per l'esquera. La segona va elegantement vestida de senyoreta. Avia de seguida s'assentarà i es posarà les ulleres*.)

ESCENA VI i última

AVIA, CATARINA i ANDREU

Avia — No entenc perquè t'has mudat...! Què deu tindre aquest motorista?

Catarina — «Panne»! (*Tocant-se el cor, dissimuladament*).

Avia	Vols dir?
Catarina	O potser li han pres el número! (*Mostrant-lo solsament a Andreu*).
Avia	Per aquestes muntanyes?
Catarina	Catalunya ja no es res més que uns aixamplis de la ciutat de Barcelona!
Avia	Potser tinguis raó... Catarina: quants dies em faràs companyia?...
Andreu	(*Després de girar la lletra*). «Andreu: a les onze del vespre l'espero a l'única reixa de geranis que tenim, per parlar-li... del seu amor. Suposo que vostè sol no podrà arranjar la moto número «13». Al poble hi ha un carreter que les deixa com noves, i ràpidament... en tres o quatre mesos! Agafi la drecera de ponent. «—Aquesta. — «Es un home que ha treballat cinc anys a l'«Hispano»... d'escombrador; però porta-li, perquè jo tinc participació en els beneficis! Dins el sobre li torno el petó que'm deu! — Catarina.» — (*Saltant de joia*). Oh! Em tornaré boig. (*Pensatiu*). Però el donjuanesc del meu cosí s'ha deíxat caçar com un conill coix!!!
	(*Un altre cop alegre: envia petons a Catarina; a l'adonar-se que l'àvia l'observa, es queda amb el dit a la boca, no sabent que fer...*)
Avia	Què fa aquell xitxare-lo?
Catarina	Ai, no sé! Sí, sí; es coneix que no es pot treure un pel de la... llengua!
Avia	Fa cara de no tenir-n'hi... però els papàs no s'enteraran de la teva carteta fins que sigui besàvia... mentidera! (*La pessiga fent l'enutjada*).
Catarina	Què dius, àvia?...
Avia	Que ara encara tindré de dormir més! El ser vell és un ofici que ningú l'enveja!...
Catarina	Mercès!... (*Abraça i besa alegrament a la seva àvia*).

Andreu Donaria la vida per poder ser àvia fins el dia del casamentl...

(*A l'agafar—bo i arrecegant el «saide»—la drecera que el portarà a cal carreter. Durant aquests darrers moments, en Joan, vestit de pagès i amb una aixada al coll, travessa l'escena. Es dirigeix a regar. Sense fer remor, amb Catarina, es creuen una mirada d'intel·ligència. Andreu exclama, per la moto n.º 13*):

Ets la primera vegada que no'm deixes a mig camí!!!

(*Mentres Andreu va anant-se pausadament, es gira i fa l'ullet a Catarina. Aquesta, abraçada de bell nou amb la seva àvia, imita a ell; de sopte, àvia—que dòna l'esquena a Andreu,—fa una ràpida mitja volta, arreplegant el darrer ullet i petò... aeri del motociclista, qui marxa més qne corrent per la drecera. Avia i neboda somriuen esperançades, mentres cau ràpidament la*

CORTINA

Fragments de crítica

FLAMES NOVES.

. . . .

El passat dia 3, s'estrenà la farsa del distingit i digne escriptor En Joan Barcelona, «La moto n.º 13» que a dir veritat assolí un èxit força just.

«La moto n.º 13» és una obreta senzilla, que ajuda a passar bé la estona, que és aquella la veritable intenció amb que l'autor l'escrigué.

Hi han moments d'una bellesa notablement plaents. El públic aplaudí força als artistes, d'entre els que sobresortí la Sra. Isabel Monasterio.

L'autor fou cridat a taules essent ovacionat llargament.

Marcus Plata

LA VEU DE CALALUNYA.

. . . .

L'esmentat diumenge s'hi representà, molt notablement, la popular comèdia de N'Eduard Aulés «El Sant Cristo gros» i al final s'estrenà la comèdia «La moto n.º 13».

Per cert que es tracta d'una comèdia pulcrament escrita, interessant, malgrat el seu escàs argument—i això és un altre mèrit—i que el públic escoltà amb manifesta complaença, fruint les belleses del diàleg, amable i rialler.

Fou estudiosamenr interpretada per la senyora Guart, la senyoreta Monasterio, i el actors senyors Domínguez i Trull. En finalizar calgué aixecar diferentes vegades la cortina en honor de l'autor, i dels interpretadors.

Molt merescudament, car aquesta obreta igualment hauria estat ben rebuda en un teatre de més categoria.

A. C.

Obres publicades del mateix autor

La guerra europea. 24 volums de 300 pàgines.
La nena entremaliada. Monòleg.
Ai, Pilar Alonso!... Monòleg còmic.
La balladora de Caldetes. Monòleg caricaturesc.
La petita enamorada. Comèdia en un acte:
Maria i Alexandre. Diàleg tràgic.
Jo soc del "Barcelona..." Monòleg.
La moto n.° 13. Farsa en un acte.

Obres de publicació imminent

Jordi Catalá. Comèdia en tres actes.
El foraster. Drama en un àcte.
L'heroina de Gràcia. Passatemps en un acte.

Biblioteca Popular
L'ÀNIMA

VOLUM III